

De tijger die zijn strepen zoekt

*E*r is iets. Er is iets heel bijzonder aan de hand. Met Carlo. Carlo is een vriendelijke tijger. Met nagels weliswaar, verstopt onder de zachte kussentjes van zijn poten die het geluid van zijn stappen dempen. Maar er is iets heel bijzonder aan de hand met Carlo. Hij is een oranje tijger. Zonder strepen. Helemaal vriendelijk en oranje dus. Zonder ook maar één streepje.

Nochtans zijn strepen levensbelangrijk voor tijgers. Strepen zorgen er voor dat tijgers zich beter kunnen verstoppen. En wist je dat dankzij de strepen de schaduw van de tijger gebroken wordt door de lichtinval? Door de streepjes is het dan precies alsof al het oranje van de vacht in die schaduw wordt uitgerafeld. Zo krijgt de tijger een minder scherpe vorm. Dan is het moeilijk voor een prooi om de tijger te herkennen. Maar Carlo's schaduw breekt niet. Prooien zien van ver dat hij er aan komt. Ze spotten met zijn vale oranje vacht, terwijl andere sterke roofdieren hun nagels scherp en zich voorbereiden op zijn komst.

Onder een grote mangroveboom aan het water stelt Carlo eindelijk de vraag die al jaren tussen zijn snorharen kriebelt en jeukt op dat ene plekje van zijn rug waar hij niet kan krabben: Hij vraagt zijn vader waarom hij geen strepen heeft op zijn vacht: "Mama heeft strepen. Zus heeft strepen. Ze heeft er minder dan mama, maar ze heeft er wel. En jij hebt ook strepen, behalve op je staart. Hoe komt dat? En waar zijn mijn strepen? Heb ik eigenlijk ooit strepen gehad?"

Carlo's vader laat de takken voor hun nest uit zijn bek vallen. Hij lijkt één luttel ogenblik afwezig en naar een andere plek geflitst. Hij ziet zichzelf als kleintje lopen tussen de andere welpen. Ze spotten met hem. Een kletterende regenbui spoelt alle strepen van modder af zijn vacht. "Je moet je sterk houden", hoort hij zijn eigen vader destijds zeggen.

"Je moet je sterk houden", zegt vader tijger nu aan Carlo. "Goed opschieten met de andere welpen uit het jachtgebied is een leerschool voor het leven. Je wordt verondersteld jezelf te verdedigen. Ik kan jou niet beschermen, Carlo". "Ik moet me sterk houden", prevelt Carlo een aantal keer zacht. "Ook als ze spotten, de schelmen. Ook als de aarde te stoffig is en er geen modder is om me - voor even - strepen te geven. Hij schudt zijn vacht op. Zo lijkt hij voor even groter en sterker, tot zijn haren opnieuw neervallen in de rest van zijn pels. Hij kijkt nog een laatste keer schichtig om zich heen voor hij in slaap valt. In zijn dromen bevrijdt hij zich van wat hem overdag bang maakt.

- Mij komen ze niet meer zomaar voorbij, papa. Ik ben op mijn hoede. Mijn ogen worden beter en beter. Mijn zicht staat op scherp. Het kleinste blaadje dat tussen de bomen naar beneden valt, heb ik gezien nog voor het de grond raakt. De uitgestrekte en bedreigende nagels van de andere welpen ... ik kan ze zelfs bijna voorspellen, zo goed kan ik ze zien. Ik ga mijn angst recht in de ogen kijken. Mijn lichaam zal me zoals steeds

met een schok waarschuwen. Maar vanaf nu zullen mijn ogen mij zeggen wanneer het oké is. Rondhangen met de andere welpen mag dan wel een leerschool zijn, ik kies nog steeds met wie ik mijn brulletjes oefen en met wie ik kikkers ga vangen. Met mijn favoriete tijgerin. Samen speuren we het bos af naar verse modder voor mijn vacht. Ik ga me niet meer, ik ga me nooit meer laten doen. Ik ga me beschermen. En haar ook. -

"Ik heb het begrepen", brult Carlo zichzelf wakker. Een nog luidere brul volgt. Hij heeft een streep op zijn linkerpoot. Hij ontdekt er nog één. Ze loopt van zijn rug tot zijn buik. Carlo's vader komt opgetogen aangesnelt en vraagt hem liefdevol wat hij begrepen heeft. "Jij zei me dat ik me sterk moest houden. Dat is waar. Maar ik heb deze nacht begrepen dat sterk zijn nog iets anders is dan krachtig zijn. Jezelf sterk houden is als je vacht opschudden. Je doet je groter voor dan je bent. Pas als ik in mijn kracht ga staan, wordt ik werkelijk groter en moedig. Dan, dan pas win ik mijn strepen terug. Als ik in mijn kracht ga staan, dan zie ik jou ook aan mijn zij, papa. We lopen samen moedig door het bos. We vertellen elkaar wanneer we andere welpen zien en we zeggen elkaar dat het veilig is. En het bos blijft rustig."

"Ja! En moesten ze ook maar één nagel naar je uitsteken, dan zou ik hen de bomen injagen en hen mijn nagels eens tonen", lacht Carlo's vader. En hij klapt zijn grote poot tegen de kleine poot van Carlo. "Jij bent een echte tijger, papa. En ik, ik ben ook een echte tijger", zegt Carlo trots. Plots krijgt de staart van Carlo's vader streepjes, helemaal tot in het uiterste puntje. Ook Carlo's vacht raakt stilaan van kop tot staart gestreept. Ze beginnen meer en meer op elkaar te lijken. De opduikende strepen rafelen de oranje vacht van vader en zoon uit. Carlo heeft zijn strepen verdient. En het licht dat door de mangroveboom naar beneden valt, laat hun schaduw breken op de grond.